Ο ΝΟΥΜΑΣ
ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ—ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ—ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ 4
Ἀθῆναι κθ' Ἰανουαρίου 1908.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΔΙΑΛΟΓΟΣ

ἐκ τοῦ φυσικοῦ, ὁ ὁποῖος ἐν τούτοις ἠμπορεῖ ἀξιόλογα νὰ εἶναι καὶ φανταστικώτατος.

— Οὔφ. Ἐπὶ τέλους ἀναπνέω!

— Γιατί; Οἱ ἀνθρωποφάγοι τῆς Βουλῆς...

— Ὤχ, ἀδελφέ! Δὲν ἀλλάζεις κουβέντα;

— Μ' ἀφοῦ λές πῶς ἄρχισες ν' ἀναπνέης...

— Ἄρχισα ν' ἀναπνέω γιατί, καθὼς διαβάζω στὶς ἐφημερίδες, φέτος δὲν θἄχουμε κομιτάτα ἀποκριάτικα!

— Καὶ σοῦ χαλνοῦσε τὸ κέφι τὸ Κομιτάτο ἄλλοτε;

— Μπά! Κάθε ἄλλο! Χαλνοῦσε μόνον τὴν Ἀποκριά, τὴν ἐμασκάρευε, τήν...

— Δὲν ἦσαι καλά! Τὰ κομιτάτα ἴσα ἴσα...

— Στάσου, χριστιανέ μου! Μὲ τὸ κομιτάτο, ἐβλέπαμε ἐπιφορφὴ πράγματα, ἐβλέπαμε χιλιάδες κόσμο στοὺς δρόμους νὰ χάσκη ἠλλιῶς, ἐβλέπαμε ὁλόκληρα μαγαζιὰ νὰ περιφέρωνται ἐπάνω στὰ κάρα καὶ στ' ἀμάξια, ἐβλέπαμε ὅ,τι διάβολο θέλεις, καὶ μόνο πνεῦμα δὲν ἐβλέπαμε!

— Καὶ θὰ τὸ δοῦμε φέτος τὸ πνεῦμα χωρὶς τὸ κομιτάτο;

— Πιθανόν! Ξέρεις, ὁ Ρωμιὸς ὅταν πρόκειται νὰ κερδίση παρέλες χάνει τὸ πνεῦμά του καὶ ἀναπτύσσει εἰς ὑπερτέλειον βαθμὸν τὴν πονηράν του. Καὶ γι' αὐτό, τόσα χρόνια ἐβλέπαμε τὶς Ἀποκρηὲς στοὺς δρόμους μόνο τὴν Ρωμαΐκη πονηριὰ νὰ διαγωνίζεται μὲ τὸ βουβεῖο, ὄχι δὲ καὶ τὸ πνεῦμα. Τὸ Ρωμαΐκο πνεῦμα εἶναι σὰν τὸν Ρωμιὸ κι' αὐτό, ἀνυπόταχτο. Θέλει ἐλευθερία γιὰ νὰ ξεπεταχθῆ, γιὰ νἀστράψη. Δὲν ἀκούει ἀπὸ γκέμι!... Καὶ γι' αὐτὸ ἐλπίζω πῶς φέτος...

— Καλά! Πιθανὸν νἄχης δίκαιο! Ἀλλ' ὁ χορὸς τοῦ δημοτικοῦ θεάτρου;

— Ἄ, ὅσο γι' αὐτὸν διαφέρει τὸ πρᾶγμα! Πρέπει νὰ γίνη καὶ φέτος, ὅπως ἔγεινε καί πέρυσι, κι' ἀκόμη καλλίτερος, ἀφοῦ μὲ τὴν καλλιτεχνικήν του τελειότητα ἐξαγνίζει ὅλην τὴν ἀποκρηάτικη σάχλα καὶ ἀφήνει μάλιστα... καὶ ρέστα γιὰ τοὺς ἐφτωχούς!

Ο κ. ΣΚΟΥΖΕΣ

δὲν βγῆκε καθόλου ζημιωμένος ἀπὸ τὴν κυκλοφορήσασαν ψευδῆ διάδοσιν περὶ τοῦ αἰφνιδίου θανάτου του.

Τὰ κεφάλαια τῶν συμπαθειῶν του, τ' ἀρκετὰ σεβαστά, ἐκατονταπλασιάσθησαν, ἐδείχθη δὲ καὶ ἱερότατα συγχαρητήρια, διότι διεσώθη.... ἀπὸ τὴν κακογλωσσιά!

Εἶχ' ἐν τούτοις καὶ τὰ φαιδρά της ἡ διάδοσις αὐτή. Αἴφνης δύο τρεῖς ἐκ τῶν μνηστήρων τοῦ... Ὀγδόου ὑπουργείου, ἔσπευσαν ἐφ' ἐμάξης στὸ σπῆτί του καὶ στὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν νὰ βεβαιωθοῦν περὶ τῆς ἀληθείας τῆς διαδόσεως, κἄποιος δὲ ἀσεβέστατος, δὲν ἐδίστασε νὰ παρατηρήση:

— Δὲν τοὔρθε ἀποπληξία! Ἀπέθανε ἀπὸ βαροστομαχιὰ ἀφοῦ κατεβρόχθισε, μαζῆ μὲ τοὺς ὁμόφρονάς του, δύο ὁλοκλήρους ἐπαρχίας, τὴν Αἰγιαλείαν καὶ τὴν Αἴγιναν!...

Η ΠΡΩΤΗ

φωνὴ ὑπὲρ τῆς Μοναρχίας ἠκούσθη, κ. Λεβίδη!

Τὴν ἐξεστόμισε ὁ κ. Δηλιγιάννης. Δὲν τὸ πιστεύετε;

Τί ἄλλο παρὰ κραυγὴ ὑπὲρ τῆς μοναρχίας εἶνε ἡ ἐπιθυμία τὴν ὁποίαν ἐξεδήλωσε ὅπως διὰ νόμου ἐλαττώση τὸν ἀριθμὸν τῶν βουλευτῶν;

Ξεύρετε τί σημαίνει ἐλάττωσις τῶν βουλευτῶν; Περιορισμὸς τῶν κυριαρχικῶν δικαιωμάτων τοῦ λαοῦ! Ἐλάττωσις τῶν ρουσφετίων! Ὑπονόμευσις προδοτικωτάτη τοῦ Συντάγματος!

Σήμερον ὁ κ. Δηλιγιάννης, ἂς ποῦμε, κόβει δέκα βουλευτάς. Ἔρχεται ἄλλος πρωθυπουργὸς αὔριον καὶ κόβει ἄλλους εἴκοσι. Ἔρχεται τρίτος μεθαύριον καὶ τριπλασιάζει τὴν δόσιν. Κ' ἔτσι σιγὰ σιγά, ἅμα γίνη μιὰ φορὰ ἡ κακὴ ἀρχή, ὁ ἀριθμὸς τῶν βουλευτῶν φθάνει στὸ μηδὲν καὶ χαιρετᾶτέ μας τὸ Σύνταγμα ἔπειτα!

ΝΑ ΜΗΝ ΑΦΑΙΡΕΘΟΥΝ

αἱ δέκα δραχμαὶ ἀπὸ τὸν μισθὸν τῶν ταχυδρομικῶν καὶ τηλεγραφικῶν ὑπαλλήλων! Ὄχι! Οἱ ὑπάλληλοι αὐτοὶ δὲν παίρνουν τίποτε, ἀπολύτως τίποτε, ἀναλόγως τῶν κόπων ποῦ καταβάλουν καὶ ἀναλόγως τῆς εὐθύνης ποῦ φέρουν. Αἱ ἀπαιτήσεις μας εἶνε πολλαί, καὶ ὁ μισθός τους εἶνε τιποτένιος. Μὴ τοὺς πειράξετε λοιπόν!

Ἀφοῦ τὸ Κράτος δὲν εἶναι σὲ θέσι νὰ τοὺς ἀμείψη γενναιότατα ὅπως τοὺς ἀξίζει, ἂς μὴ τοὺς πειράξη τοὐλάχιστον τὸν εὐτελῆ μισθόν τους.

Διότι ἡ ἀφαίρεσις τῶν δέκα δραχμῶν δὲν εἶναι οἰκονομία, ἀλλὰ κλοπή. Καὶ τὸ Κράτος δὲν πρέπει νὰ κλέπτη τοὺς ὑπαλλήλους του.

Η ΓΑΛΛΙΑ

ἐξέδωκε τὴν «Κιτρίνην βίβλον» της ἐπὶ τοῦ Μακεδονικοῦ ζητήματος.

Ἠθέλαμεν νὰ εἰξεύρωμεν ποῖον χρῶμα θὰ ἔχη ἡ βίβλος τὴν ὁποίαν θὰ ἐκδώση ἐπὶ τοῦ ἰδίου ζητήματος μίαν ἡμέραν, ἀργὰ ἢ γρήγορα, καὶ ἡ Ἑλλάς, ἡ ὁποία κατέκτησε χιλιάκις μέχρι τοῦδε τὴν Μακεδονίαν δι' ὁμοφροντίας λογοκοπημάτων.

Μόνον ἐρυθρὰ δὲν θὰ εἶναι ἡ βίβλος, διότι τὸ κόκκινο, λέγουν, συμβολίζει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὴν ἐντροπήν.

ΑΛΛΑΓΗΝ

κατευθύνσεως ἐπ' ἀριστερᾶ ἔκαμεν ἡ Κυβέρνησις, ἀφοῦ ἀποτόμως ἔπαυσε νἀκυρώνη ἐκλογάς.

Ὄχι διότι ἐπείσθη ὅτι αἱ ἄλλαι ἐκλογαί, αἱ ὑποψήφιαι γι' ἀκύρωσιν, εἶναι γνήσιαι. Αὐτὸ οὔτε γι' ἀστεῖο μὴ τὸ πάρετε! Ἀλλὰ διότι—αὐτὴ ἡ ἐξάγνισις φαίνεται κἄπως φυσική—ἐφοβήθη μήπως πάρη κατάφορον μὲ τὰς ἀκυρώσεις κι' ἀρχίσει ἀδυνατιδάτως νἀκυρώνη καὶ τας ἐκλογὰς τῶν φίλων της.

Καὶ τώρα οἱ κ. κ. Πολυχρονιάδης καὶ Βενιζέλος, τὰ δύο ἀξιολύπητα θύματα τῆς Κορδονικῆς Βουλευτικῆς; ;

Ὑπάρχει ἕνα μέσον σωτηρίας καὶ γι' αὐτούς. Νὰ ζητήση ὁ ἥλιος ὁ κ. Δαλιγιάννης τὴν ἐπαναφορὰν των εἰς τὸ Συνταγματικὸν μαντρί, ἀνερχόμενος ἐπὶ τοῦ Κοινοβουλευτικοῦ βήματος, μὲ τρίχινον σάκκον καὶ κομπολόγι Ἁγιοταφίτικο στὸ χέρι, καὶ ἀναφωνῶν ἐν συντριβῇ ψυχῆς καὶ ἐν μετανοίᾳ:

— Γιαγνὶς ὁλντοῦ! Λάθος ἔγεινε!.. Συμπαθᾶτέ μας!...

ΕΠΡΕΠΕ

νἀκουσθῆ καὶ αὐτὸ καὶ ἀκούσθηκε, στοὺς διαδρόμους τῆς Βουλῆς, κατόπιν ἑνὸς καννιβαλικοῦ συμποσίου τῆς Κυβερνήσεως:

— Καλά! θὰ φάη ὅλους τοὺς ἀνηλίκους τὸ Κορδόνι! Κ' ἔπειτα;

ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΑΝΑΓΡΑ

Ο ΑΡΡΑΒΩΝ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

Τὸ μειδίαμά του εἶχε τὴν χάριν τῶν παρθένων μειδιαμάτων!...

Αἱ ἡμέραι παρέρχονται, καὶ ὅμως ἔχω ἕνα βάρος ἐδῶ εἰς τὸ στῆθός μου, καλή μου Αἰμυλία, τὸ ὁποῖον δὲν μὲ ἀφήνει.

Φυλάττω πάντοτε καὶ βλέπω καθημερινῶς τὴν μικρὰν φωτογραφίαν, ἥτις ἐνσαρκώνει ἓν μέρος τοῦ ὀνείρου μου.

Ἦσαν τόσον ὡραῖαι αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι!

Ἐχαράχθησαν τόσον βαθεῖαι καὶ γαλαναὶ εἰς τὴν ψυχήν μου, ὥστε καὶ ἂν γηράσω καὶ ἂν γίνη λευκὴ ἡ κόμη μου, θὰ τὰς ἐπανευρίσκω πάλιν μὲ ὅλον τὸ θέλγητρον καὶ τὴν μελαγχολίαν τῆς ταρινῆς ἐποχῆς.

Καὶ σὺ μοῦ γράφεις διὰ σύζυγον!

Ὦ! σὲ παρακαλῶ μή μου γράψης πλέον δι' αὐτὸ τὸ ἄσχημον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον μοῦ φαίνεται ὅτι βεβηλώνει τοὺς ὡραίους μου θεούς!

Δὲν θέλω νὰ ὑπανδρευθῶ. Εἶμαι ἀρκετὰ εὐτυχὴς ὅπως εἶμαι καὶ δὲν θέλω νὰ ζητήσω πλειότερα... νὰ βάλω εἰς τὴν θέσιν του ἄλλον!... ὤ, ὄχι!

Ἐκεῖνος ὅμως ἴσως ἤδη νὰ μὲ ἐλησμόνησεν!

Καὶ ἔπειτα ἐκεῖ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅπου ἡ καλλονὴ τῶν συμπατριωτίδων του εἶνε περφημισμένη εἰς τὸν κόσμον, ὅπου ὁ Ἑλληνικὸς τύπος ἐνέπνευσε τὰ θαυμασιώτερα ἀγάλματα, τίς οἶδε ποία ἔχει τὴν καρδίαν του, ποία εἶνε προωρισμένη δι' αὐτόν, ἐνώπιον τῆς ὁποίας τὰ πτωχικὰ σωματικά προτερήματά μου θὰ ὠχριῶσιν, ὅπως τὰ ἄστρα εἰς τῆς σελήνης τὸ φῶς.

Ἀλλ' ἀρκετὰ σοῦ ἐφλυάρησα πάλιν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου, ὀλίγον ἔλειψε νὰ σοῦ γράψω πάλιν κανὲν ἄλλο τετράδιον, βλέπεις ὅμως δυστυχῶς ὅτι δὲν ὑπάρχει φόβος.

Ἂς ἀφήσωμεν τὸ πεπρωμένον νὰ τρέξη τὸν δρόμον του.ε.. Ὅ,τι ἐκεῖ ὑψηλὰ ἐγράφη διὰ τὸν καθένα, δὲν ἀλλάσσει!

Ἐν τούτοις νὰ σοῦ τὸ ὁμολογήσω; — κἄτι ἐνδομύχως μοῦ λέγει ὅτι δὲν μ' ἐλησμόνησε, ὅτι ἐκεῖνο δὲν ἦτο τὸ τελευταῖον χαῖρε, κἄτι μὲ ἐνθαρρύνει καὶ φωτίζει τὴν ψυχήν μου....Ἔχω μίαν περίεργον συναίσθησιν ὡσὰν κἄτι ν' ἀναμένω...κἄτι νὰ ἐλπίζω. . . . . .

. . . . . .

Ἡ μαμᾶ εἶνε πολὺ καλλίτερα, πιθανὸν τὸν Ἀπρίλιον ἐπανερχόμενοι εἰς Γαλλίαν νὰ περάσωμεν ἀπὸ τὸ Τουλὼν νὰ σὲ ἴδωμεν. Τὰ πεῦκα τοῦ Ταμαρὶς τὴν ἐλκύουν πολύ.

Ὁ θεῖος δὲν βιάζεται διόλου νὰ φύγη. Ἔζησε πολλὰ ἔτη τῆς στρατιωτικῆς ζωῆς του εἰς τὸ Ἀλγέριον, καὶ καθ' ἡμέραν εὑρίσκει νέας ἀναμνήσεις.

Χαιρετισμοὺς εἰς τὸν Παῦλον καὶ τοὺς ἀσπασμούς σου εἰς τὸν μπεμπὲ — δὲν μοῦ γράφεις ἂν ἐμεγάλωσε.

Ἄ! ἀλήθεια...ἐκεῖνο τὸ ἑλληνικὸν ἀγαλματάκι θὰ σὲ παρακαλέσω πολὺ νὰ τὸ στείλης εἰς ἐμένα — θὰ σοῦ τὸ χρεωστῶ μεγάλην χάριν.—Ὁ θεῖος ἔχει τόσα.

Σὲ φιλῶ χιλιάκις

Μυσσωτὶς

— Ἔπειτα θαρθῇ ἡ σειρὰ τῶν παρηλίκων! Πρωτα πρῶτα θὰ φάῃ τὸν κ. Τραυλόν!...

— Ἔχεις δίκαιον! Ἀφοῦ ξεπαστρέψουν ὅλα τ' ἀρνιὰ τοῦ γάλακτος, θὰ βάλουν χέρι ἔπειτα καὶ στὶς γκιόσες γιὰ νὰ κορέσουν τὴν πεῖνα τους!..

ΜΕ ΟΛΗΝ

τὴν καλὴν διάθεσιν ποὺ εἴχαμεν νὰ πάθῃ ὁ κ. Δηλιγιάννης ἀπὸ τοὺς φοιτητὰς ὅ,τι παρεσκεύασεν αὐτὸς ἄλλοτε εἰς ἄλλους διὰ τῶν φοιτητῶν, δὲν ἠμποροῦμεν νὰ μὴ ἐπικροτήσωμεν τὴν ἐπέμβασίν του, διὰ τῆς ἀστυνομίας, εἰς τὸ μελετώμενον ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Βουλγαροφάγου καπετὰν Ἀρκούδα φοιτητικὸν γεῦμα.

Πολὺ καλὰ ἔκαμε νὰ ἐπέμβῃ ἡ Ἀστυνομία καὶ πολὺ καλὰ ἔκαμε νὰπαγορεύσῃ τὸ ἐθνικὸν αὐτὸ τσιμπούσι, πολὺ καλὰ δὲ θὰ κάμουν καὶ οἱ κ. κ. φοιτηταὶ νὰ κοιτάξουν τὰ μαθήματά τους καὶ νὰφήσουν . . . τὴν Κυβέρνησιν ἥσυχον νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἀναμορφωτικοῦ της προγράμματος.

Ἡ Ἀστυνομία δὲν ἔκαμε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰπαγορεύσῃ στοὺς κ. κ. Φοιτητὰς νὰ φᾶνε . . . τὴν Κυβέρνησι, ἴσως ἴσως δὲ καὶ τὴν Μακεδονίαν.

Καὶ αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὰ ἐδέσματα εἶναι τόσον βαρυστόμαχα, ὅταν παρασκευάζωνται μάλιστα εἰς ἀκατσιτερώτους πατριωτικὰς χύτρας, ὥστε ἀπαγορεύονται ὑπὸ τῶν κ. κ. ἀστυιάτρων.

ΕΝΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΝ

εἶχε στήσει προχθὲς τὸ βράδυ ἐπάνω στὸ βῆμα τοῦ «Παρνασσοῦ» ὁ ἀγαπητός μας συνάδελφος καὶ τέως Νομάρχης κ. Σπ. Δάσιος.

Καὶ μᾶς ἔδειξεν ὅλας τὰς εἰκόνας τοῦ ὑπαλληλικοῦ βίου, πιστώτατα παρμένας ἀπὸ τοῦ φυσικοῦ καὶ καλλιτεχνικώτατα ρετουσαρισμένας.

Καὶ μᾶς ἔκαμε νὰ γελάσουμε, μὲ τὰ φαιδρά ἐπεισόδια καὶ μᾶς ἔκαμε νὰ φρίξωμεν μὲ τὰς βδελυρὰς εἰκόνας τὰς ὁποίας μὲ μαῦρο κάρβουνο ζωγραφίζει ἐπὶ τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου ἡ Ἀτσιγγάνα Συναλλαγή.

Ὁ Ρωμηὸς ὑπάλληλος ἐβγῆκε αὐτούσιος, εἰς πλουσίαν σειρὰν εἰκόνων ζωντανῶν, ἀπὸ τὸν κινηματόγραφον τοῦ κ. Δασίου, ὁ ὁποῖος ἠμπορεῖ νὰ εἶνε, ὅσο καὶ ἂν θέλῃ ὁ κ. Δηλιγιάννης, τέως Νομάρχης, δὲν ἔπαυσε ὅμως νὰ εἶναι ὁ ἐν ἐνεργείᾳ δημοσιογράφος ὁ γεμάτος δύναμιν καὶ παρατήρησιν καὶ εἰλικρίνειαν.

Καὶ τὸ ἀπέδειξε μὲ τὸ προχθεσινόν του ἀνάγνωσμα.

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

SUUM CUIQUE

Φίλτατε Νουμᾶ.

Suum cuique!—Θὰ σοῦ φανῇ παράξενο πῶς, ἐνῷ θέλω νὰ σοῦ γράψω διὰ τὸν Ἄραμην καὶ τὰ ἑλληνικὰ τραγούδια, ἀρχίζω μὲ λατινικά. Ἀλλὰ σοῦ ἔχουν μίαν μουσικὴν ἐκφραστικότητα αὐτὰ τὰ εὐλογημένα λατινικὰ ἀποφθέγματα, ὥστε δὲν ἠμπορῶ νὰ μὴν τὰ μεταχειρισθῶ ὁσάκις μοῦ παρουσιάζεται εὐκαιρία. Καὶ ποία καταλληλοτέρα εὐκαιρία ἀπὸ τὴν ἐθνικὴν μουσικὴν ἐσπερίδα τοῦ Βασιλικοῦ θεάτρου καὶ ἀπὸ τὸν μουσικοδιδάσκαλον κ. Καμιλιέρην (λατινικὸν δὲ κατὰ σύμπτωσιν τὸ ὄνομά του: Λαυρέντιος) καὶ ἀπὸ τὰς τράγματι μελῳδικὰς κρίσεις σου διὰ τὰ ἑλληνικὰ τραγούδια; Ἄλλως τε καὶ τὸ ὄνομά σου εἶνε λατινικόν.

Ὠνόμασα τὸν κ. Καμιλιέρην ἀνωτέρω. Καὶ δὲν διστάζω νὰ ὁμολογήσω ὅτι διὰ νὰ σὲ κάμω νὰ ἀποδώσῃς ἑκάστῳ τὸ ἴδιον γράφω τὸ παρόν, καὶ μὲ λατινικὰ ράλιστα.

Δίκαιοι οἱ ἔπαινοί σου διὰ τὸν Ἄραμην, δικαιότεροι διὰ τὸν κ. Νάζον, δικαιότατοι διὰ τὸν κ. Κνάουερ (ὦ! τί μαγεία ἐκείνη ἡ νορβηγικὴ μουσική!), ἀλλὰ θὰ ἦτο πράγματι ἡ δικαιοσύνη ἐφημεριδοποιημένη ἂν προσέθετες ἄλλους τόσους ἐπαίνους διὰ τὸν Ἕλληνα μουσικόν, ὅστις συνέθεσε καὶ ἐξετέλεσε τὴν ἀπαράμιλλον ἐνοργάνωσιν τῆς «Νεραντζούλας» καὶ ὅστις ἐδίδαξε τὸν χορὸν τοῦ Ὠδείου νὰ ψάλῃ τόσον τελείως τὰς στροφάς της. Δὲν λέγω τίποτε διὰ τὴν ὑπόκρουσιν, διότι ποιὸς δίδει προσοχὴν εἰς τὴν τέχνην καὶ τὴν ἔμπνευσιν τοῦ ὑποκρουόντος, ὅταν ὅλος ὁ κόσμος κρέμεται ἀπὸ τὰ χείλη τοῦ τραγουδιστοῦ!... Ἀλλὰ τολμῶ νὰ πιστεύω ὅτι ἡ «Νεραντζοῦλα» ὅπως ἐψάλη εἰς τὸ Β. θέατρον ἀποτελεῖ ἀληθινὸν ἀριστούργημα μουσικόν, ὀφειλόμενον εἰς τὸν Ἕλληνα συνθέτην.

Ἰδικός σου

Σέμπερ Τούους

ΠΑΛΤΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΗΜΑ

Φίλτατε «Νουμᾶ».

Συλλογίζομαι μετὰ φρίκης μοῦ ἔλεγεν ὁ κ. Παράξενος εἰς τὸν ἀνακτορικὸν χορὸν τῆς πρώτης τοῦ ἔτους, πόσον ὡραιότερος θὰ ἦτο ὁ κόσμος τῶν ἀνακτορικῶν χορῶν, τῶν χορῶν τῶν πρεσβειῶν καὶ τῶν ἐπισήμων ἐν γένει αἰθουσῶν, ἂν ἡ αὐτὴ τάξις, ἡ ὁποία κρατεῖ διὰ τὰ παλτὰ, ἐφηρμόζετο καὶ εἰς τὰ παράσημα.

— Δηλαδή;

— Δηλαδὴ ἂν ἦσαν ὑπόχρεοι οἱ εἰσερχόμενοι νὰ παραδίδουν μαζὶ μὲ τὰ παλτὰ καὶ τὰ παράσημά των.

Ἐπείσθην δὲ ὅτι ὁ κ. Παράξενος εἶχε πληρέστατα δίκαιον. Εἶδον τῷ ὄντι τινὰς κυρίους νὰ κύπτουν πρὸς τὰ παράσημά των, ποικιλώτατα εἰς σχήματα, εἰς μίλτωσιν, εἰς χρώματα ταινιῶν, μετὰ τῆς αὐτῆς αὐταρεσκείας μεθ' ἧς παπαγάλος τῶν τροπικῶν πρὸς τὰ ὡραῖα χρώματα τῶν πτερύγων καὶ τῆς οὐρᾶς του.

Ἀλλὰ καὶ διὰ πολλοὺς ἐξ αὐτῶν ἠδύνατο νὰ ἐπαναληφθῇ τὸ βουλεβαρδιερικὸν πνεῦμα τοῦ Σὼλ, ὁ ὁποῖος ἐπὶ τῇ ἐρωτήσει ἑνὸς φίλου του, διατὶ ἐπαρασημοφορήθη ὁ κύριος δεῖνα, ἀπήντησεν ἑτοιμότατα:

— Διότι ἕως τώρα δὲν εἶχε παρασημοφορηθῇ.

Ἰδικός σου

Ἄδηλος

ΣΑΝ ΧΑΡΤΟΣΗΜΟ

Κύριε Διευθυντὰ τοῦ «Νουμᾶ»,

Δὲν ἔπρεπε ἡ «Ἑστία» νὰ γαρνίσῃ μὲ θαυμαστικὰ μίαν εἴδησίν της, κατὰ τὴν ὁποίαν, ἂν γίνῃ τὸ σωτήριον μονοπώλιον τῶν διδακτικῶν βιβλίων, ἡ Κυβέρνησις ἔχει ἀπόφασιν νὰνοθέσῃ τὴν πώλησιν αὐτῶν εἰς τοὺς τομίας τοῦ Κράτους. Αὐτὸ ἴσα ἴσα πρέπει νὰ γείνῃ, καθὼς ἀπεδείξατε καὶ σεῖς εἰς τὸ περὶ διδακτικῶν βιβλίων ἄρθρον σας, διὰ νὰ πωλοῦνται τὰ βιβλία ὅσον τὸ δυνατὸν εὐθυνότερα, εἰς ὡρισμένην τιμὴν, σὰν τὸ χαρτόσημο, καὶ νὰ παρέχεται οὕτω ἡ ἐκπαίδευσις δωρεὰν, καθὼς κελεύει καὶ τὸ Σύνταγμα.

Ἡ «Ἑστία» τὰ θαυμαστικά της ὅλα ἔπρεπε νὰ τὰ ἐξαντλήσῃ εἰς τὴν συνέχειαν τῆς εἰδήσεως, τὴν ὑπειλοῦσαν ὅτι, κατὰ τὸ κατασκευζόμενον νομοσχέδιον, τὰ κατάλληλα βιβλία θὰ τὰ ἐκλέγουν ὑπάλληλοι τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας, κατόπιν μάλιστα τοῦ προχθὲς ἀποκαλυφθέντος σκανδάλου μὲ τὰ συγγράμματα τοῦ λογίου μπακάλη κ. Πετρούλια.

Μετ' ἰδιαζούσης ὑπολήψεως

Κιμίρων

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

— Ἡ δευτέρα ἔμμετρος πρὸς τὴν «Κουκλίτσα» σας ἐρωτικὴ ἐπιστολή, κ. Ἔφεβρε, θὰ δημοσιευθῇ προσεχῶς. Ἔπειτα ἡ Κουκλίτσα δὲν σᾶς ἀπήντησε· πῶς καταδεχεσθε νὰ τῆς γράφετε καὶ δεύτερον γράμμα; Θὰ τὸ πάρῃ ἐπάνω της! — Τὸ δεύτερον ἄρθρον σας καλό, φίλτατε κ. Ζωγρ..., καθὼς καὶ τὸ τρίτον, ἀλλὰ μεγάλα, καὶ ὁ περιωρισμένος χῶρος, καθὼς βλέπετε, δὲν ἐπιτρέπει τὴν δημοσίευσιν. Στείλατε τίποτε μικρὰ καὶ θὰ τὰ δεχθοῦμε εὐχαρίστως. —Ὁ συζυγικὸς βίος εἶνε ἡ εἰς πεζὸν μετάφρασις τοῦ ἔρωτος. Τὸ εἶπε κάποιος Γάλλος ποιητὴς αὐτό. Σᾶς ἀρέσει, δ. Χρυσαυγή; — Πόσον συντομώτερα ἀπὸ σᾶς καὶ πόσον ὡραιότερα τὰ εἶπε, κ. Ν. Λεοντ..., ὁ Πολωνὸς Φιλέλληνας Μιζεύσκης ὁ ὁποῖος ἔπεσε μαζὶ μὲ τόσους ἄλλους φιλέλληνας γενναίως μαχόμενος στὴν μάχην τοῦ Πετρα «Ὅπου καὶ ἂν ἐπολέμησα, εἶπε, ὑπὸ τὸν Ναπολέοντα καὶ τὸν Βολιβάρ, ἐν Ρωσσίᾳ, Γαλλίᾳ, Πεδεμοντίῳ, μεσημβρινῇ Ἀμερικῇ καὶ Νεαπόλει, τίποτε ἄλλο δὲν ἐκέρδησα παρὰ τὴν πεποίθησιν ὅτι πανταχοῦ τῆς γῆς τὰ πράγματα κακὴν κακῶς ἔχουν».

— κ. Τρέχα-Γύρευε. Εὐχαριστοῦμεν. Στὸ προσεχές, διότι τὸ ἐλάβαμεν ἀργά.

— κ. Ἄγγελ. Χρυσόστ. Σύρον. Θὰ τὸ δημοσιεύσωμεν ἀλλὰ μὲ τὴν σειράν του. Ἀρκετὰ καλό Σᾶς εὐχαριστοῦμεν. — κ. Πέτρον Δρ. Στὸ ἄλλο φύλλον, μὲ μικρὰν διόρθωσιν, ἂν τὸ ἐπιτρέπετε.

ΚΕΦ. Δ'.

O primavera!.. gioventu dell anno
o gioventu primavera della vita!...

Δὲν σοῦ τὸ ἔλεγα;.. τὰ προαισθήματά μου δὲν μὲ ἠπάτησαν.

Χθὲς ἐνῷ ἤμην εἰς τὸν ἐξώστην, βλέπω ἔξαφνα τὸν ταχυδρόμον νὰ εἰσέρχεται εἰς τὴν θύραν μας. Κάτι ἀμέσως εἶπε εἰς τὴν καρδίαν μου ὅτι μοῦ ἔφερε νέα, καὶ ἔτρεξα σιγὰ σιγὰ εἰς τὸ ἄκρον τῶν ποδῶν νὰ τὸν προφθάσω εἰς τὴν κλίμακα.

Εὐτυχῶς δὲν μὲ ἐπῆρε κανεὶς εἴδησιν, ἐπερίμενα ὀλίγον μὲ πάλλουσαν καρδίαν καὶ ὅταν ἔφθασε τὸν ἠτένισα ἀγωνιωδῶς.

Λοιπόν...μοῦ ἔτεινε τέσσαρα εἰκονογραφημένα δελτάρια (Ἀρ. 4, Αἰμωλία μου) κεκαλυμμένα ἀπὸ φρραγίδας. Ὅλα εἰς τὸ ὄνομά μου, τὰ ὁποῖα ἔλαβον τρέμουσα.

Δὲν εἶπα οὔτε λέξιν ἔτρεξα μόνον νὰ κλεισθῶ καὶ νὰ τὰ καταφάγω. Εἶνε ἀδύνατον νὰ σοῦ περιγράψω τὴν συγκίνησίν μου.

Ἦσαν δύο ἀπὸ τὰς Καναρίους νήσους καὶ δύο ἀπὸ τὸ Πράσινον ἀκρωτήριον, καὶ ἔλεγον μὲ ὀλίγας λέξεις ἀλληγορικὰς διὰ τὴν ἀνησυχίαν του ἐὰν ἡ μικρὰ φωτοτυπία περιῆλθεν εἰς χεῖρας μου, διὰ τὰς ἀναμνήσεις τὰς ὁποίας ἔχει ἐξ Ἀλγερίας, περὶ τῆς μελαγχολίας του, ὅτι ἴσως αἱ ὡραῖαι αὐταὶ ἡμέραι παρῆλθον διὰ παντὸς, καὶ ὅτι πέπρωται ἴσως νὰ μὴ ἐπανίδῃ πλέον εἰς τὴν ζωήν του τὴν γλυκεῖαν αὐτὴν ξένην τὴν ὁποίαν εἶδε τόσον ὀλίγον, καὶ ὠνειρεύθη τόσον πολύ!....

Δὲν εἶνε ὡραιότατα ὅλα αὐτά;...

Τὰ δελτάρια εἶχον ὡραιοτάτας φωτοτυπίας τῶν μακρυνῶν ἐκείνων μερῶν, βανανέας, φοίνικας, μαύρους, καὶ ἐκαλύπτοντο ὑπὸ τολμηρᾶς καὶ λεπτοτάτης γραφῆς, εἰς τὸ ἄκρον δὲ ἦτο ἓν ὄνομα:

Ὀρέστης Ἀλκυόνης.

Τὸ ὄνομά του!...

Τί παράδοξον καὶ τί γλυκὺ ὄνομα! Ὀρέστης Ἀλκυόνης.

Εἶμαι εὐτυχὴς ὡς νὰ μοῦ ἐχάρισαν κάτι...

Εἰξεύρεις τί θὰ εἰπῇ νὰ δίδῃς ὄνομα εἰς τὸ ὄνειρόν σου; ν' ἀρχίζῃ εἰς πόθος σου νὰ λαμβάνῃ σάρκα καὶ ὀστᾶ;

Λοιπὸν ἂς συνοψίσωμεν.

Βλέπεις ὅτι μοῦ ἔγραψε...ἄρα δὲν μὲ ἐλησμόνησε...ἄρα μὲ ἀγαπᾷ ἀκόμη.

Τί λέγεις σὺ δι' ὅλα αὐτά; ἐξακολουθεῖς νὰ ἀμφιβάλλῃς;

Ἐγώ, ἐτελείωσε...βλέπω ὅτι δὲν εἰμπορῶ νὰ σκεφθῶ πλέον, κάτι μὲ παρασύρει ἀκατασχέτως καὶ μὲ ἑλκύει μὲ μεθύει.

Δέν μὲ ἐλησμόνησε... μὲ ἀγαπᾷ...ἡ πρώτη του φροντὶς ἦτο νὰ μοῦ γράψῃ...καὶ...καὶ τὸν ἀγαπῶ καὶ ἐγώ...

Τί παράδοξον θέλγητρον ἔχει λοιπὸν ὁ ξένος αὐτὸς, ὅστις μὲ γοητεύει τόσον χωρὶς νὰ δύναμαι ν' ἀντισταθῶ; . . .

Καὶ τώρα τί νὰ κάμω; εἰς τὰ δελτάριά του σημειώνει ἁπλῶς καὶ τὸ μέρος ὅπου κατευθύνονται... ὡς σιωπηλὴν καὶ δειλὴν ἐλπίδα...

Πρέπει νὰ τοῦ ἀπαντήσω;... πρέπει νὰ τοῦ γράψω;

Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα μοῦ φαίνεται ὡς βουνόν. Νὰ γράψω εἰς ἕνα ἄγνωστον τὸν ὁποῖον δὲν γνωρίζω... καὶ χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τίποτε ἡ μαμᾶ καὶ ὁ θεῖος!

Ἐν τούτοις μοῦ φαίνεται καὶ ἀναπόφευκτον... Ἐννοῶ ὅτι δὲν ἠμπορῶ νὰ κάμω ἀλλέως..θὰ γράψω... Ἀλλὰ τί θὰ γράψω καὶ πῶς θὰ γράψω;..

Ὦ! ἂν ἦσο ἐδῶ πῶς θὰ μὲ ἐβοήθεις, πῶς θὰ μὲ ὠφέλεις μὲ τὰς συμβουλάς σου..

Μήπως εἰμπορῶ τάχα νὰ μὴ τοῦ ἀπαντήσω;... Νὰ τὸν ἀφήσω νὰ νομίζῃ ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ ἀνάμνησις πέραν ἑνὸς ὠκεανοῦ ἐπῆγεν μάτην, ἔκρουσε τὴν καρδίαν μιᾶς ἀναισθήτου καὶ ἀναξίας καὶ νὰ γείνῃ δυστυχὴς ἐξ αἰτίας μου;...

(Ἀκολουθεῖ)